

РЕШЕНИЕ

№ 627

гр. Плевен, 23.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Валери Цв. Цветанов

при участието на секретаря ПЕТЯ П. АНТОВА
като разгледа докладваното от Валери Цв. Цветанов Административно
наказателно дело № 20224430201947 по описа за 2022 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе предвид
следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО е по реда на чл. 59 ал. I от ЗАНН

С наказателно постановление №22-0938-001934 от 06.06.2022г. *** на
сектор "Пътна полиция" към ОД на МВР – Плевен е наложил на основание
чл.53 от ЗАНН и чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП на И. И. А. от гр.Плевен ул. ***,
административни наказания глоба в размер на 3000лв и лишаване от право да
управлява МПС за 12 месеца.

Недоволен от издаденото наказателно постановление е останал
жалбоподателят И. И. А., който го обжалва в срок и моли съда да го отмени,
като незаконосъобразно.

За въззиваемата страна *** сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР -
Плевен, не се явява представител и не изразява становище по съществото на
спора.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в

тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН, допустима е, разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваното наказателно постановление е издадено въз основа на Акт серия ГА №539226 от 16.05.2022г за установяване на административно нарушение от който е видно, че на 16.05.2022г. в 13:30 часа в гр.Плевен, ж.к. ***, с посока на движение ул. „Железничар“ жалбоподателят А. е управлявал лек автомобил Мерцедес С320 с рег. № ***, умишлено поднася задната част на автомобила, като рязко подава газ и извършва маневри, изразяващи се в последователно внезапно преминаване в лентите за движение. Използва пътя за обществено ползване за друга цел, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари.

Горните обстоятелства се установяват от показанията на разпитаните актосъставител В. К. Л. и свидетеля Х. В. Д., чиито показания съдът кредитира изцяло с оглед тяхната последователна и логическа изложеност, взаимна кореспондентност и съответствие с приложените по делото писмени доказателства. От показанията на актосъставителя Л. и свидетеля Д. се установява, че изпълнявайки служебните си задължения на територията на град Плевен, получили сигнал за т. нар. дрифт в междублоковото пространство в ж.к. „Сторгозия“, пред училище ***. Според актосъставителя Л. и свидетеля Д., когато пристигнали на мястото установили спрели пред училището автомобили, както и свидетеля-очевидец В. Н. В.. Според свидетеля В. В. водачът на автомобила – жалбоподател в настоящото производство, умишлено е форсирал автомобила и е извършил въртене на гуми, контролирано приплъзване от едно платно в друго, като с тези действия е създал опасност за останалите участници в движението и намиращите се в близост пешеходци. Свидетелят В. е категоричен, че лично е възприел действията на жалбоподателя А., поради което е сигурен, че става въпрос за умишлено поднасяне на автомобила. Според свидетеля В. описаните действия са били осъществени при сухи метеорологични условия, т.е същите не биха могли да бъдат причина за неправомерното поведение на водача. Според показанията на свидетеля В. от въртенето на гумите на автомобила на жалбоподателя освен пепел са хвърчали и малки камъни и поради това, че автомобилите на сина и дъщерята на свидетеля били паркирани в близост, той

помолил жалбоподателя да преустанови действията си. От показанията на свидетеля В. се установява, че жалбоподателят самонадеяно му отговорил, че ще му платят колата. Според свидетеля В. след като жалбоподателят отказал да преустанови действията си, той се обадил на телефон 112. От показанията на актосъставителя Л. и свидетеля Д. се установява, че същите са изгледали видеозаписи от камери за видеонаблюдение и са възприели лично поведението на водачите на автомобилите, като са видели пушеците от гумите и са чули звука от гумите. Според актосъставителя Л. и свидетеля Д. действията на жалбоподателя А. и другите водачи на автомобили били извършени в деня на тържественото завършване на училището. От показанията на актосъставителя Л. и свидетеля Д. се установява, че същите излезли с *** и *** на училището и извикали водача на автомобила – жалбоподател в настоящето производство, който не отрекъл да е правил дрифт. Актосъставителят Л. и свидетелят Д. са категорични, че жалбоподателят е извършвал с автомобила т.нар. дрифт, като е въртял автомобила на едно място чрез рязко форсиране на двигателя, и това е станало на път, отворен за обществено ползване. Според актосъставителя Л. и свидетеля Д. при отварянето на автомобила от жалбоподателя отвътре излизал пушек и миришело на гума. Съдът кредитира изцяло показанията на актосъставителя Л. и свидетелите Д. и В., тъй като показанията им са логични и изясняват детайлно възприетата от тях неправомерна маневра от страна на жалбоподателя А., с която същият е създал опасност за движението на път за обществено ползване. Освен това няма данни по делото, които да създават съмнения относно обективността и безпристрастността на тези свидетели, или да сочат на наличието на мотив да набедят жалбоподателя А. в нарушение, което не е извършил. Освен това съобразно разпоредбата на чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, а в конкретния случай жалбоподателят А. не е доказал, че управляваният от него автомобил не е извършвал т.нар. дрифт по път отворен за обществено ползване.

При така приетото за установено от фактическа страна законосъобразно и обосновано административнонаказващият орган е приел, че с действията си жалбоподателят И. И. А. е извършил нарушение по чл. 104б, т.2 от ЗДвП и му е наложил административни наказания на основание чл.53 от ЗАНН и чл.175а, ал.1, предл.3 от ЗДвП глоба в размер на 3000 лева и

лишаване от право да управлява МПС за срок от 12/ дванадесет/ месеца. Съобразно разпоредбата на чл.104б, т.2 от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товар. Следователно, всеки правоспособен водач има задължение да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване, като е длъжен да спазва предписанието на чл. 104б, т.2 ЗДвП, а именно да използва същите единствено с цел превоз на хора и товари. Всички останали действия и маневри при управление на МПС следва да бъдат извършвани извън тези пътища и на обособените за тази цел места.

Посочвайки като нарушена разпоредбата на чл. 104Б т.2 от ЗДвП, наказващият орган ясно е описал в обстоятелствената частта на постановлението всички елементи от обективната страна на нарушението, в този смисъл е и константната съдебна практика като например Решение №294/27.11.2017г. по КАНД №10275/2017г. на АС – В. Търново, Решение от 16.02.2018 г.по НАХД1045/2017г. на РС-Ловеч и мн.др. Следва да се посочи, че свидетелите Л., Д. и В. не са били в управлението от жалбоподателя А. лек автомобил, за да знаят как и по какъв начин е въздействано върху системите на автомобила, за да се постигне ефекта на поднасяне на задната част на автомобила. Но ноторно известно е от гледна точка на общожителския опит и практика, дори за лица, които не са правоспособни водачи, че при определено боравене със системите на автомобила/рязко подаване на газ, боравене със съединителя на колата, завъртане на волана-поотделно или в съчетание, активиране на ръчната спирачка/, се наблюдава именно съобщения ефект, при който се демонстрира отклоняване от траекторията на движение на МПС, завъртане на задната част на колата и др.ефекти, известни като форсиране, „въртене на гуми”, дрифт и пр.в общоговоримия език, но без съмнение този ефект е видно кога се цели, тъй като той не може да настъпи при нормално управление, без значение начина, по който е постигнат от водача от купето на автомобила. В наказателното постановление е достатъчно ясно и недвусмислено описано поведението на автомобила на пътя, поради което правото на защита на жалбоподателя не е нарушено. Демонстративното управление на МПС по този начин е широко известен и разпространен особено сред млади хора, които желаят да покажат „майсторство” при управление на МПС. Не е нужно за целите на това производство да се

установи как е постигнат конкретния ефект, след като неговото външно проявление е едно ненормално движение на автомобила/поднасяне наляво и вдясно/ на платното за движение, което платно е предназначено за движение на други ППС. Т.е. умишленото и съзнателно опасно шофиране посредством поднасяне на задната част на автомобила и въртенето на гуми чрез форсиране на двигателя, в никакъв случай не представлява използване на път за обществено ползване в съответствие с основната цел на пътищата – да се използват за превоз на хора и товари. В конкретния случай е била налице и непосредствена опасност за движението, която се установява безспорно от свидетеля очевидец – свидетелят В.. Безспорно всяко неовладяване на колата под въздействието на центробежните сили и кинетичната енергия, загубата на контрол над автомобила, би довела и често в практиката води до това, автомобилът, който е със значително тегло, като вещ да се придвижи в пространството и да причини щети на имущество или увреждания на хора. И без наличието на специални знания по въпроса накъде точно и по какъв начин би се отклонил процесния автомобил, е известно, че такова отклонение е възможно под действие на физичните закони и често се наблюдава в живота от примерите на „черната“ статистика за жертви в резултат на ПТП/§ 6 т.30 от ЗДвП/. Действията на жалбоподателя А. са извършени в централната част на населеното място при наличието на други участници в движението и на немалко присъстващи в непосредствена близост. Всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици, поради което е била създадена опасност за движението и участниците в него по смисъла на § 6 т.28 от ДР на ЗДвП. С оглед цялостния контрол за законосъобразност, категорично не може да се обсъжда и въпроса за приложението на [чл. 28 от ЗАНН](#). Законодателят въведе разпоредбата на [чл. 104б от ЗДвП](#) в началото на 2017г., обосновавайки се с изключителното увеличение на подобни случаи (като тук обсъждания) в цялата страна, при които водачи на автомобили извършват подобни "маневри" по оживени улици и кръстовища в населените места и по този начин застрашават здравето и живота на останалите участници в движението. От тази висока степен на опасност от тези действия е продиктуван и големият и тежък размер на предвиденото в санкционната норма на [чл. 175а, ал.1 от ЗДвП](#) наказание "глоба" от 3 000 лева, както и кумулативно предвиденото "лишаване от право да се управлява МПС" за срок от 12 месеца.

По отношение възражението на жалбоподателя, че не е доказано умишлено деяние от негова страна, следва да се отчете, че законът санкционира не само умишлени, но и непредпазливи деяния, съставляващи административни нарушения/чл.7 от ЗАНН/. Тъй като жалбоподателят А. е правоспособен водач и придобитата правоспособност означава знание относно това как се борава със системите на автомобила, то субективната страна следва да се изведе и от това, че в разрез с правилата, същият по един недопустим начин е боравил и предизвикал хаотично движение на автомобила, неоправдано с други препятствия.

В конкретния случай умишленото подаване на газ и завъртането на задната част на автомобила с въртене на гуми в никакъв случай не представлява използване на път за обществено ползване в съответствие с основната цел на пътищата - за превоз на хора и товари. Видно от събраните по делото доказателства основната идея при шофирането на жалбоподателя А. е било забавление по недопустим от закона начин, за което ясно говори ненужното подаване на газ при извършване на маневра завой надясно и завъртането на задната част на автомобила, въртене на гуми чрез форсироне на двигателя. Последните действия, извършени по оживени улици създават опасност както за самия водач в случай, че същият не успее да овладее автомобила или не притежава необходимия опит при шофиране, така и застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност.

Административнонаказващият орган е приел, че жалбоподателят А. не е използвал конкретния път, отворен за обществено ползване по предназначение, с което е създал опасност за участниците в движението. Доколкото в закона не се съдържа примерно изброяване относно забранените действия на пътищата, отворени за обществено ползване, то следва същите да се преценяват индивидуално във всеки конкретен случай с оглед опасността, която създават за околните. Следва да се вземе предвид, че именно поради зачестилите подобни случаи, законодателят е въвел и нормата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В настоящия случай и актосъставителят, и административнонаказващият орган за описали обективната страна на деянието, а именно: „При движение в гр.Плевен, ж.к. ***, с посока на движение ул. „Железничар“ умишлено поднася задната част на автомобила,

като рязко подава газ и извършва маневри, изразяващи се в последователно внезапно преминаване в лентите за движение и въртене на гуми чрез форсиране на двигателя. Използва пътя за обществено ползване за друга цел, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари“, т.е в обстоятелствената част на Акта и на НП е индивидуализирано нарушението, вменено на жалбоподателя А..

Следва да се вземе предвид, че извършването на непремислени маневри, които водят до повишаване на скоростта на движение, не позволяват на водача да реагира навременно при възникнало по пътя препятствие, затрудняващо движението по пътя. Според съдебната практика водачът на МПС има единствено задължение да избира правилно скоростта си, за да може при възникване на препятствието да намали скоростта или да спре. Той няма задължение да завива наляво или надясно с оглед избягване на аварийната ситуация. Изменение посоката на движение и повишение на допустимата скорост в определени случаи е допустимо при т.нар. „спасителна маневра“. Тя не е правно регламентирана и поначало е неправомерна, защото всяко внезапно отклонение на автомобила от праволинейното му движение може да създаде рискова, конфликтна ситуация, застрашаваща останалите участници в движението. Водачът на МПС може да извърши спасителна маневра само ако се е намирал в състояние на крайна необходимост по чл. 13, ал.1 от НК, т.е възникналата опасност да не може да се предотврати. В настоящият случай не се установи водачът да е действал в условията на крайна необходимост по чл.13, ал.1 от НК, като дори видно от свидетелските показания същият е извършил маневра завИ.е надясно, подавайки неоправдано повече от необходимото за извършването ѝ газ на автомобила, което е довело до завъртане задната част на същия със завъртане на гуми и преминаване от една пътна лента в друга. Не се доказва и възникнала на пътя опасност и тя да е била в т.нар. „опасна зона“ за спиране на МПС, т.е да не могъл да спре или най-малкото да намали скоростта. Предвид това, не може да се приеме, че в конкретния случай е била налице „спасителна маневра“, която на основание чл.8 от ЗАНН да не представлява административно нарушение.

На жалбоподателя А. е вменено допуснатото нарушение на посочената в акта и наказателното постановление норма на закона, поради използване на

път, отворен за обществено ползване за цели извън допустимите – за превоз на хора и товари. Предвид изложеното, извършената от страна на жалбоподателя маневра се явява "опасна", тъй като е била неподходяща с оглед мястото на извършване на същата, натовареността на движение, щом извършването ѝ е създавало опасност за останалите участници в движението по същия път.

Законосъобразно и обосновано административно-наказващият орган на основание чл.175а ал.1 пр.3 от ЗДвП е наложил на жалбоподателя А. административно наказание глоба в размер на 3000 лв и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12/дванадесет/ месеца, като е взел предвид тежестта на извършеното нарушение и характера и степента на обществена опасност на деянието.

Съдът не констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения, както при съставянето на АУАН, така и при съставяне на обжалваното НП, които да са довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице – жалбоподател в настоящото производство. Описаната в акта и наказателното постановление фактическа обстановка, както и дадената правна квалификация дават възможност на нарушителя да разбере по категоричен начин кое е поведението, възприето от наказващия орган като укоримо и въз основа на кои законови текстове е ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Липсва каквато и да е неяснота относно времето и начина на настъпването на вредните последици от конкретно описаното незаконосъобразно поведение на жалбоподателя А., които в своята съвкупност са дали основание за търсене на отговорност от водача по реда на ЗАНН.

Съдът счита, че следва да бъде потвърдено обжалваното наказателно постановление относно наложените административни наказания по чл.175а, ал.1, предл. 3 от ЗДвП, като законосъобразно и обосновано.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №22-0938-001934 от 06.06.2022г. на *** сектор "Пътна полиция" към ОД на МВР – Плевен, с което са наложени на основание чл.53 от ЗАНН и чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП на И. И. А. от гр.Плевен ул. ***, административни наказания глоба в размер на 3000лв и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца., като ЗАКОНОСЪОБРАЗНО и ОБОСНОВАНО.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____